

ἐπιτηδεύως διεύθυνα τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ τώρα, καλέ μου κύριε, ὅλοι οἱ ἐδουρμοὶ σας εἶναι ἐντελῶς ἀνωρελεις.

Ὁ Μόρτων τὸν παρετήρησεν ἐν σιωπῇ μετ' ἐκφράσεως ἀπελπισίας.

— Μίαν στιγμὴν, Κάρδων, ἀνέκραξα δράττων ταχέως δέσμην χαρτονομισμάτων πλαστῶν. Μὲ φρίνεται ὅτι δὲν ἐτέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ κατάθεσις ἡ ζητηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κ. Μόρτων, διότι τὰ χαρτονομίσματα εἶναι πλαστά!

— Σκύλος ὅπου εἶσαι! δὲν λυπεῖσαι λοιπὸν τὴν ζωὴν σου; ἀπεκρίθη ὁ Σανδφόρδ ὁρμῶν πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰ χαρτονομίσματα.

Ἄλλ' ἤμην ἐπίσης εὐστροφος ὡς αὐτὸν, καὶ ἐστήριξα τὸ πιστόλιόν μου ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅλη ἡ ὁμάς τῶν κλεπτῶν συνηθροίσθη περὶ ἡμᾶς. Ὁ Μόρτων παρετήρει τὴν σκηνὴν ἐκείνην μετὰ πεπλανημένου βλέμματος μὴ ἡξέυρων τί νὰ συμπεράνῃ.

— Ἀποσπάσατέ του αὐτὰ τὰ χαρτῖα, ἔλεγεν ὁ Σανδφόρδ, συλλάβετέ τον, πνίξατέ τον.

— Προσέξτε, ἄλλιοι, ἀνέκραξα, ἡ τελευταία ὥρα σας ἐσήμανε. Σύντροφοι, εἰσέλθετε καὶ ἐκπληρώσατε τὸ καθήκόν σας.

Πάραυτα ἡ αἴθουσα ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν τῶν φυλαττόντων εἰς τὸν δίκτυον. Οἱ κακοῦργοι, ἐκπληκτοὶ, παράλυτοι ἔνεκα τῆς αἰφνιδίως ἐκείνης ἐμφανίσεως, οὔτε καὶ νὰ ἀντισταθῶσιν ἀπεπειράθησαν, μολονότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὀπλισμένοι, καὶ ἄφῃκαν νὰ ὁδηγηθῶσιν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τρεῖς ἐξ αὐτῶν, ἰδίως ὁ Σανδφόρδ, κατεδικάσθησαν εἰς ὑπερορίαν διὰ βίου· οἱ ἄλλοι εἰς πολυετὴ εἰρκτὴν.

Τὸ ἔργον μου ἐξεπληρώθη. Οἱ ἀρχηγοὶ μου ἐδήλωσαν τὴν εὐχαρίστησίν των καὶ μετ' ὀλίγον μὲ ἐπροβίβασαν. Ὁ Κ. Μόρτων ἐπανεκτίσθη τὰς συναλλαγματοφύλακας του καὶ τὰ χρήματά του. Ἐνεκα τῶν θλίψεων τὰς ὁποίας ὑπέστη ἀπεστράφη διὰ παντὸς τὰ χαρτοπαικτεῖα, αὐτὸς δὲ καὶ ἡ μήτηρ του ἐδείχθησαν πάντοτε εὐγνωμονέστατοι διὰ τὴν ἐκδούλευσιν ἣν παρέσχον αὐτοῖς.

Λ. Γ. ΣΚΑΛΙΑΝΗΣ

ΣΑΙΚΣΠΗΡ

ΙΟΥΛΙΑ καὶ ΡΩΜΑΙΟΣ.

Πρόσωπα.

ΔΕΛΑΣΚΑΛΑΣ, πρίγκηψ τῆς Βερόνης,
ΠΑΡΙΣ, νέος εὐπατρίδης, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ) ἀρχηγοὶ τῶν δύο ἐχθρικοπουλάετος) κῶν οἰκογενειῶν.

Εἰς ΓΕΡΙΩΝ, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ Ρωμαίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Μοντέγου.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ, συγγενῆς τοῦ πρίγκηπος καὶ φίλος τοῦ Ρωμαίου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ, ἀνεψιὸς τοῦ Μοντέγου καὶ φίλος τοῦ Ρωμαίου.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ, ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Καπουλέτου.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ, μοναχὸς Φραγκισκάνος.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, μοναχὸς τοῦ αὐτοῦ τάγματος.

ΒΑΛΘΑΣΑΡ, ὑπηρέτης τοῦ Ρωμαίου

ΣΑΜΨΩΝ) ὑπηρετῶν τοῦ Καπουλέ-
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ,) του.

ΑΒΡΑΑΜ, ὑπηρέτης τοῦ Μοντέγου.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ΤΡΕΙΣ ΜΟΓΣΙΚΟΙ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΥ.

ΠΕΤΡΟΣ.

ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΚΥΡΙΑ ΜΟΝΤΕΓΟΥ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΑΕΤΟΥ.

ΙΟΥΛΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Καπουλέτου.

ΤΡΟΦΟΣ, τῆς Ιουλίας.

Ποιτῆς τῆς Βερόνης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες συγγενεῖς τῶν οἰκογενειῶν Μοντέγου καὶ Καπουλέτου, προσωπιδιοφύλακες, φύλακες καὶ ὑπηρετῶν κτλ.

Ἡ σκηνὴ εἰς Βερόνην ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει πρὸς στιγμὴν εἰς Μάντουαν.

~~~~~

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Χορός.

« Εἰς τὴν ὠραίαν Βερόνην ἔνθα ἐκτυλίσσεται »

σεται τὸ ἡμέτερον δρᾶμα, ἡ ἀρχαία ἐχθρὰ δύο οἰκογενειῶν ἐξίσου εὐγενῶν ἐξεγείρεται ἐκ νέου, καὶ αἱ χεῖρες τῶν πολιτῶν βάνονται εἰς τὸ αἷμα τῶν πολιτῶν. Ἐκ τῶν κόλπων τῶν δύο τούτων ἐχθρῶν πρὸς ἀλλήλας οἰκογενειῶν γεννᾶται ζεῦγος ἐρωτικόν· ἡ τύχη καταδιώκει τοὺς ἐραστάς, μόνος δὲ ὁ πανόδυρτος θάνατός των δύναται νὰ ἐξαλείψῃ καὶ θάψῃ τὸ μῖσος τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε ποίαν ἀπαισίαν καὶ ταχεῖαν αὐλακὰ, ποῖον ἴχνος θανάτου καὶ θλίψεως ἀφῆκεν ὁ ἔρως των! Ἐλθετε νὰ παρασταθῇτε θεαταὶ τοῦ μίσους τούτου ὅπερ μόνον πρὸ τῶν πτωμάτων δύο παιδίων κατεπραύνθη. Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἔργον ὅπερ τὸ θέατρον ἡμῶν μέλλει νὰ σᾶς παρουσιάσῃ· πρὸς τοῦτο δύο μόνον ὥρας σᾶς ζητοῦμεν· καὶ ἂν μᾶς διαφύγωσιν ἐλλείψεις τινές, ὁ ζῆλος ὁμῶς ἡμῶν θέλει τὰς ἐπανορθώσει.»

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δημοσία πλατεία.

(Εἰσέρχονται ὁ Σαμψὼν καὶ ὁ Γρηγόριος ὥπλισμένοι διὰ ξιφῶν καὶ ἀσπίδων.)

ΣΑΜΨΩΝ.—Γρηγόρη, εἰς τὴν τιμὴν μου δὲν θ' ἀφήσω νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ κάτου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Ἀπὸ κάτου! καὶ λοιπὸν θὰ γίνουμε χαμάλιδες;

ΣΑΜΨΩΝ.—Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ἐὰν μᾶς παραφορτωθοῦν θὰ ἀντισταθοῦμε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Καὶ θέλει ῥώτημα; ἔσο ζῆς βάσταγε καλὰ τὸ κεφάλι στοὺς ὤμους.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἐγὼ ἅμα ἀρχίσω νὰ κτυπῶ δὲν κρατιοῦμαι πλέον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Τὸ καλὸ εἶναι ὅπου ἀργεῖς νὰ ἀρχίσῃς.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἀργῶ! Ἄς ἰδῶ κανένα σκυλομοντέγον καὶ τότε βλέπεις πῶς κινουμαι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Ναὶ βέβαια κινεῖσαι, δηλαδὴ φεύγεις. Τὸ παληκάρι στέκει εἰς τὸν τόπον καὶ δὲν φεύγει.

ΣΑΜΨΩΝ.—Σὲ λέγω ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἰδῶ κανένα σκυλομοντέγον διὰ νὰ μοῦ ἀνάψουν τὰ κανδύλια· ἀμέτῳς πέρνω τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ κακὰ ξεμπερδεύματα δι' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ ἀντισταθῇ, εἴτε ἄνδρας εἶναι, εἴτε κορίτσι, εἴτε γυναῖκα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι εἶσαι

(ΠΑΡΘΕΝΩΝ.)

δειλὸς, διότι μόνον οἱ δειλοὶ πέρνουν τὸ μέρος τοῦ τοίχου.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἐχεις δίκαιον δι' αὐτὸ καὶ αἱ γυναῖκες, ἐπειδὴ εἶναι εὐθραυστά ἀγγεία, στρυμόνονται πάντοτε σιμὰ εἰς τὸν τοῖχον· ἐπομένως θὰ διώξω μακριὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Μοντέγου, καὶ θὰ καρφώσω τὰς ὑπηρετρίας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Φιλονεικοῦν οἱ κύριοί μας, ἐμβαίνομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν φιλονεικίαν.

ΣΑΜΨΩΝ.—Τὸ ἴδιο εἶναι· θέλω νὰ φανῶ τύραννος· ὅταν θὰ πολεμῶ μὲ τοὺς ἄνδρας, θέλω νὰ ἡμᾶς σκληρὸς μὲ τὰ κορίτσια, θὰ τινάξω τὴν προβιάν τους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Θὰ τινάξῃς τὴν προβιὰ τῶν κοριτσιῶν!

ΣΑΜΨΩΝ.—Τὴν προβιὰ, τὴν παρθενιά, ἐξήγησέ το ὅπως θέλεις.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Εὐχαριστῶ, ἄς τὸ ἐξηγήσουν ἐκεῖναις ποῦ θὰ τὸ πάθουν.

ΣΑΜΨΩΝ.—Θὰ πάθουν καὶ θὰ αἰσθανθοῦν, εἶμαι γερὸ κόκκαλο.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Σιῶπα, μὴ φλυαρῇς. Τράβα τὸ σπαθί σου, ἰδοὺ ἔρχονται δύο ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μοντέγου.

ΣΑΜΨΩΝ.—Τὸ σπαθί μου εἶναι τραβηγμένο· ὀρσε τοὺς αἰτίαι νὰ πιασθοῦμε, ἐγὼ θὰ ἔλθω ἀπὸ πίσω σου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Δηλαδὴ θὰ γυρίσῃς τὸν πεισινόν σου καὶ θὰ φύγῃς;

ΣΑΜΨΩΝ.—Μὴ φοβῇσαι δι' ἐμέ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Ὡ βέβαια, δὲν φοβοῦμαι διὰ σέ, ἀλλὰ φοβοῦμαι διὰ τὸν φόβον σου.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἄς κάμωμεν τρόπον νὰ ἦναι ὁ νόμος ὑπὲρ ἡμῶν· ἄς τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ἔλθουν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Θὰ στραβώσω τὸ στόμα μου ὅταν περάσουν· ἄς τὸ πάρουν ὅπως θέλουν.

ΣΑΜΨΩΝ.—Βέβαια, καὶ ἂν τολμήσουν ἄς κινηθοῦν. Ἐγὼ θὰ δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου καὶ θὰ τοὺς κυττάζω. Ἐὰν τὸ ὑποφέρουν, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἄνθρωποι.

(Εἰσέρχονται ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Βαλθάσαρ.)

ΑΒΡΑΑΜ.—Δι' ἡμᾶς δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας, κύριε;

ΣΑΜΨΩΝ.—Κύριε, δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΑΒΡΑΑΜ.—Λαμπὸν δὲ ἡμᾶς δαγκάνετε τὸ δάκτυλό σας;

ΣΑΜΨΩΝ.—(Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Γρηγόριον.)—Μοῦ ἐπιτρέπει ὁ νόμος νὰ ἀποκριθῶ *naí*.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Ὁχι.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ὁχι, κύριε, δὲν δαγκάνω διὰ σᾶς τὸ δάκτυλό μου, ἀλλὰ διότι μοῦ ἀρέσει νὰ δαγκάνω τὸ δάκτυλό μου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.—Κρεμνᾶτε καθὼς βλέπω τὸ ζωνάρι σας διὰ καυγᾶ.

ΑΒΡΑΑΜ.—Διὰ καυγᾶ; καθόλου, κύριε!

ΣΑΜΨΩΝ.—Μὴ στενοχωρῆσθε, ἐάν αὐτὸ σᾶς εὐχριστῇ ὑπηρετῶ κύριον ὁ ὁποῖος εἶναι τοῦλάχιστον σὰν τὸν ἰδικόν σας.

ΑΒΡΑΑΜ.—Δὲν εἶναι σὰν τὸν ἰδικόν μου!

ΣΑΜΨΩΝ.—Κύριε! κύριε!

(Ἐμφανίζεται ὁ Βενδόλιος εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρὸς τὸν Σαμψών).—Εἶπέ ὅτι εἶναι καλλίτερος μάλιστα. Ἰδοὺ ἔρχεται ἓνας συγγενὴς τοῦ κυρίου μας.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ναί, κύριε, εἶναι μάλιστα καλλίτερος.

ΑΒΡΑΑΜ.—Ψεύδεσαι.

ΣΑΜΨΩΝ.—Ἐξω τὰ σπαθιά, ἐάν ᾔσθε παληκάρια.—Γρηγόριε, μὴ λησμονήσης τὸ περίφημο κόλπο σου. (Συμπλέκονται.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Κάτω τὰ σπαθιά, ἀνῆτοι! δὲν ἠξεύρετε τί κάμνετε. (Τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐπαναφέρουν τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας.)

(Εἰσέρχεται ὁ Τυπάλδος.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Πῶς, σὲ εὐρίσκω μὲ ξίφος γυμνὸν ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν ἀνάνδρων ὑπηρετῶν. Στρέψον, Βενδόλιε, καὶ κύτταξε· ὁ θάνατός σου εἶναι εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους μου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Ἐπροσπάθουν νὰ τοὺς χωρίσω καὶ νὰ τοὺς εἰρηνεύσω. Ἐπανάφερε τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, ἢ μεταχειρίσθητι αὐτὸ ὡς ἐγώ, διὰ νὰ κατευνάσωμεν αὐτὴν τὴν ἔριδα.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Πῶς! ἐξιφοῦλκησας καὶ ὀμιλεῖς περὶ εἰρήνης! Μισῶ αὐτὴν τὴν λέξιν, ὡς μισῶ τὸν ἄδην, σὲ καὶ ὅλους τοὺς Μοντέγους. Εἰς προσοχὴν, ἀνάνδρε! (Κτυπῶνται.)

(Εἰσέρχονται διάφοροι ἐκ τῶν δύο οἰκογενειῶν, διαίρουσιν εἰς δύο καὶ ἡ συμπλοκὴ καθίσταται

γενικὴ. Τότε πρὸςτρέχουσι πολῖται μετὰ ράβδων καὶ λογγῶν.)

ΠΟΛΙΤΑΙ.—Ἐμπρὸς, φέρετε ράβδους, ρόπζλα, δόρατα! σπάσχετε τὰ πλευρά των! Κάτω οἱ Καπουλέτοι! Κάτω οἱ Μοντέγοι!

(Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος φορῶν κοίτων τὴν μετὰ τῆς κυρίας Καπουλέτου.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Τι θόρυβος εἶναι αὐτός; Φέρετέ μοι τὸ μέγα ξίφος!

ΚΑ. ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Διατὶ ζητεῖτε τὸ μέγα ξίφος σας; ἀρκεῖ μία βακτηρία.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Θέλω τὸ ξίφος μου! ὁ γέρων Μοντέγος ἔρχεται νὰ μὲ προσβάλῃ, ἰδοὺ αὐτός! ὁ σίδηρος ἀστράπτει εἰς τὴν χειρὰ του καὶ μὲ προκαλεῖ.

(Εἰσέρχονται ὁ Μοντέγος καὶ ἡ κυρία Μοντέγου.)

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Καπουλέτε!... Καπουλέτε!... ἄθλιε Καπουλέτε!—(Πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν.) Ἀφήσατέ με σεῖς! Μὴ μὲ κρατεῖτε!

ΚΑ. ΜΟΝΤΕΓΟΥ.—Δὲν θὰ κινηθῇς ἀπ' ἐδῶ· δὲν θὰ κάμῃς οὔτε βῆμα πρὸς τὸν ἐχθρόν σου!

(Εἰσέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του.)

ΠΡΙΓΚΗΨ.—Ἀντάρται ὑπήκοοι, ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης, οἵτινες βεβηλοῦτε τὸν χάλυδα τοῦτον βάπτοντες αὐτόν εἰς ἀδελφικὸν αἷμα!... (Ἡ πάλῃ ἐξακολουθεῖ).—Ἐ λοιπόν! μὲ ἀκούετε;... Ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ ἢ ἄγρια θηρία. Τὰ βασανιστήρια εἶναι ἔτοιμα δι' ἐκεῖνον ὅστις δὲν μὲ ὑπακούσῃ. Παύσατε σδύνοντες τὴν κατατρώγουσαν ὁμᾶς λύσσαν εἰς τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον τρέχει κρουνηδὸν ἐκ τῶν φλεβῶν σας! Παύσατε! αἱ φονικαὶ χεῖρές σας ἄς ρίψωσι χαμαὶ τὸν σίδηρον. Παύσατε, λέγω! ἰδοὺ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρίγκηπος, ἀπόφασις τὴν ὁποῖαν τῷ ὑπαγορεύει δικαία ὀργή. Ἐνεκα σοῦ, γέρων Καπουλέτε, καὶ ἔνεκα σοῦ, γέρων Μοντέγε, τρεῖς ἐμφύλια ῥήξεις, προσελθοῦσαι ἐκ μιᾶς λέξεως, διετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως μου καὶ ἠνάγκασαν τοὺς ἀρχαίους πολίτας τῆς Βερόνης νὰ ἀποθέσωσι τὰ σοβαρά καὶ κόσμικα ἐνδύματά των καὶ νὰ ὀπλίτῃσι τὰς τρεμούσας ὑπὸ τοῦ γήρατος χεῖράς των διὰ παλαιῶν δοράτων· τὰ ὅπλα ταῦτα ἐπαλαιώθησαν ὑπὸ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ τὸ μῖσός σας δὲν ἠδυνήθη νὰ παλαιωθῇ. Ἐάν καὶ ἄλ-

λοτε παραξέστε τὴν ἡσυχίαν τῆς πόλεως, μάθετε ὅτι τὴν διατάραξιν ταύτην θὰ τὴν πληρώσετε μετὰ τὴν ζωὴν σας. Καὶ τώρα, ὑπάγετε, ἀποσυρθεῖτε ἐν εἰρήνῃ. Σὺ, Καπουλέτε, ἀκολουθήσον με· σὺ, Μοντέγε, ἔλθε ἀπόψε εἰς τὸ πηλαῖον δημαρχεῖον· ἐκεῖ θὰ ἀκούσετε τὴν ἀπόφασίν μου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Καὶ πάλιν σὰς λέγω, ἐὰν θέλετε τὴν ζωὴν σας, ἀναχωρήσατε.

(Ἐξέρχεται ὁ πρίγκηψ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Ἰσοσώτως ἐξέρχονται καὶ ὅλοι οἱ λοιποὶ ἐκτὸς τοῦ γέροντος Μοντέγου, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ Βενβολίου.)

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Τίς ἐξήγειρε τὴν ἀρχαίαν ταύτην ἐριδὰ; Ὁμίλει, ἀνεψιέ, ἥσο ἐδῶ ὅταν ἤρχισεν ἡ συμπλοκή;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Ὅταν ἐγὼ ἔφθασα, οἱ ὑπηρέται τοῦ Καπουλέτου καὶ οἱ ὑπηρέται σας εἶχον ἤδη συμπλακῇ· ἔσυρα τὸ ξίφος μου διὰ νὰ τοὺς χωρίσω. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔφθασεν ὁ μανιώδης Τυπάλλδος προκαλὼν με διὰ τοῦ γυμνοῦ ξίφους τοῦ· τὸ ξίφος του κινεῖται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του καὶ ὁ ἀνεμος τὸν ὁποῖον χωρίζει· τῷ ἀποκρίνεται διὰ περιφρονητικοῦ συριγμοῦ. Ἐνῶ δὲ ἡμεῖς διεξιφιζόμεθα, ἄλλοι, καὶ πάλιν ἄλλοι, ἤλθον καὶ ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν πάλιν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἔφθασεν ὁ πρίγκηψ καὶ μᾶς διεχώρισε.

ΚΑ. ΜΟΝΤΕΓΟΥ.—Ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖος ποῦ εἶναι; τὸν εἶδατε σήμερον; Δοξάζω τὸν Θεὸν διότι δὲν εὗρέθη ἐδῶ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Κυρία, μίαν ὥραν πρὶν φανῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ ποθητοῦ ἡλίου εἰς τὸ χρυσοῦν παράθυρον τῆς ἀνατολῆς, καταληφθεὶς ὑπὸ ἀνησυχίας πνεύματος ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου καὶ ὑπὸ τὴν συστάδα τῶν συχομωρεῶν τῶν πεφυτευμένων εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς πόλεως εἶδον τὸν υἱόν σας περιπατοῦντα. Διευθύνθη πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ με διέκρινε καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Πρὸς τί νὰ τὸν ἀκολουθήσω; δὲν ἤξευρα ὅτι ἡ ψυχὴ μένουσα μόνη ἐξιχνιάζει πολλὰ μυστήρια καὶ λύει πολλὰ ζητήματα; Τὸν ἔκρινα κατὰ τὰ αἰσθήματά μου· ἐσεδιάσθην τὴν μόνωσίν του, καὶ ἐξηκολούθησα τὸν περίπατόν μου χωρὶς νὰ ταράξω τὸν ἰδικόν του, ἀποφεύγων μετὰ προσοχῆς τὸν ὄνειροπόλον ὅστις με ἀπέφευγε μετὰ προσοχῆς.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Πολλάκις ἤδη περὶ τὴν πρωΐν τὸν εἶδον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μιγνύοντα εἰς τὴν ἐσθινὴν δρόσον τὴν δρόσον τῶν δακρύων του, καὶ προσθέτοντα διὰ τῶν βαθέων στεναγμῶν του εἰς τὰ νέφη ἄλλα νέφη. Ἀλλ' ἄμα ὁ χαροποιὸς ἥλιος ἀρχίζει μακρόθεν ἐξ ἀνατολῶν νὰ διανοίγῃ τὰ σκιερὰ καταπετάσματα τῆς κλίνης τῆς Αὐγῆς, ὁ μελαγχολικὸς υἱός μου ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του κλείει θύραν καὶ παράθυρα καὶ μένει μόνος ἐντὸς τῆς τεχνητῆς ταύτης σκοτίας. Ὁ χαρακτήρ οὗτος προσιωνίζεται ὁλέθρια ἀποτελέσματα ἐὰν φρόνιμός τις φίλος δὲν κατορθώσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του νὰ σώσῃ τὸ τέκνον μας.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Εὐγενῇ Θεῷ μου, γνωρίζετε τὴν αἰτίαν;

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Δὲν τὴν γνωρίζω, καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν μάθω παρ' αὐτοῦ.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Μετεχειρίσθητε μέσον τι διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ σὰς τὴν εἰπῇ.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Καὶ ἐγὼ προσεπάθησα καὶ ἄλλους φίλους μετεχειρίσθην. Ἀλλὰ κρατεῖ δι' ἑαυτὸν τὰς σκέψεις του, ὅπερ ἴσως ἐπικίνδυνον. Ἡ πληγωμένη αὕτη καρδίᾳ κλείεται πρὸς πάντα ὀφθαλμόν, κρύπτεται ἀπὸ πάντων ἔρευναν. Μαραίνεται ἐν τῇ ἡδῇ ὡς ὁ νεαρὸς κάλυξ ὅστις δάκνεται ὑπὸ φθονεροῦ σκώληκος πρὶν ἀναπτύξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὰ μυροβολοῦντα φύλλα του καὶ ἐκθέσῃ τὴν καλλονὴν του εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Ἄς μαντεύσωμεν τὴν πηγὴν τῆς θλίψεώς του, καὶ ἄς τὴν θεραπεύσωμεν ἄμα τὴν γνωρίσωμεν.

(Φαίνεται ὁ Ῥωμαῖος ἐν ἀποστάσει τινί.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται· ἀποσυρθεῖτε σὰς παρακαλῶ, καὶ ἀφήσατέ με μόνον μετ' αὐτοῦ. Ἡ θὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεώς του ἢ δὲν εἶμαι φίλος του.

ΜΟΝΤΕΓΟΣ.—Μείνατε λοιπὸν μετὰ τοῦ Ῥωμαίου καὶ εἴθε νὰ ἐπιτύχετε. Εἴθε νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸς ὑμᾶς εἰλικρινῶς. Ἐλθετε, κυρία, ἄς ἀναχωρήσωμεν. (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς κυρίας Μοντέγου.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—(Πρὸς τὸν Ῥωμαῖον προχωροῦντα.)—Καλημέρα, φίλε.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Μοῦ εὐχεσθε καλὴν ἡμέραν; Τόσον πρωὶ λοιπὸν εἶναι;

BENBOΛΙΟΣ.—Πρὸ ὀλίγου ἐσήμανον ἐν-
νέα ὥραι.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἄ! αἱ θλίβεραὶ ὥραι μᾶς
φαίνονται πολὺ μακραί. Νομίζω ὅτι εἶδα
τὸν πατέρα μου ἀναχωροῦντα κατεστρευ-
σμένως.

BENBOΛΙΟΣ.—Ἐκεῖνος ἦτο. Εἰπέ μοι,
Ῥωμαῖε, ποῖα θλίψεις σοὶ καθιστᾷ μακράν
τὴν παρέλευσιν τῶν ὥρῶν;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἡ θλίψις ὅτι δὲν ἀπέκτησα
ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόλαυσις θὰ καθίστα
τὰς ὥρας μου βραχείας.

BENBOΛΙΟΣ.—Μήπως εἶσαι ἐρωτευ-
μένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἶμαι κατεστραμμένος.

BENBOΛΙΟΣ.—Κατεστραμμένος!

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναὶ κατεστραμμένος, ἀφό-
του μὲ λησμονεῖ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

BENBOΛΙΟΣ.—Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις
φαίνεται τοσοῦτον γλυκὺς, εἶναι τοσοῦτον
σκληρὸς καὶ τρομερός!

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Φεῦ! διατὶ ὁ ἔρως ὅστις
παρίσταται τυφλὸς ἔχει θέλησιν τοσοῦτον
βιαίαν καὶ ἐπιθυμίαν τοσοῦτον ἀδακμάστους!
(Πρὸς τὸν Βενδόλιον.)—Φίλε, ποῦ θὰ γευμα-
τίσωμεν; (Στενάζει.) Ῥῆξις συνέβη ἐδῶ πρὸ
ὀλίγου. Ἡξεύρω ἢ σχεδὸν ἡξεύρω τί συνέ-
βη. Τὰ πάντα δύναται τις νὰ πράξῃ ὠθού-
μενος ὑπὸ τοῦ μίσους, ἀλλὰ πλειότερα ὠ-
θούμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Ὡ ἔρως! βαρεῖα
μηδαμνηότης! μῖσος καὶ πάλιν κρυπτόμενα
ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔρωτος! γόνιμον μηδέν!
σοβαρὰ ματαιότης! κακόμορφον χάος ἁρ-
μονικῶν εἰς τὸ βλέμμα μορφῶν! ἀστρά-
πτων εἰς τὰ ὄμματα ἀτμέ! ἀσθένειν τοῦ ὁ-
γιοῦς ἀνθρώπου! ἀλλόκοτον αἶθημα τὸ
ὁποῖον οὐδέποτε εἶσαι ὅ,τι φαίνεσαι! Ὡ ἔ-
ρως τὸν ὁποῖον διατηρῶ εἰς τὸ βάθος τῆς
ψυχῆς, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπῶ! . . .
Ἀλλὰ διατὶ γελάς;

BENBOΛΙΟΣ.—Δὲν γελῶ, φίλτατε, κλαίω
μᾶλλον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἀγαθὴ καρδία! καὶ διατὶ
κλαίεις;

BENBOΛΙΟΣ.—Διὰ τὴν θλίψιν τῆς ἀγα-
θῆς ψυχῆς σου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ζήτησον λόγον ἀπὸ τὸν ἔ-
ρωτα.—Ἡ θλίψις ἐκοιμᾶτο βαθέως εἰς τὰ
στήθη μου καὶ σὺ τὴν ἀναγκάζεις νὰ ἐκχει-
λίσῃ ἐκχύνων ἐν ἐμοὶ τὴν ἰδικήν σου ἢ ἀ-

γάπη ἣν δεικνύεις πρὸς ἐμὲ αὐξάνει τὴ
ἤδη μεγάλην θλίψιν μου. Ὁ ἔρως γεννᾶται
ἐκ τοῦ ἀτμοῦ τῶν στεναγμῶν ἱκανοποιού-
μενος, εἶναι πῦρ λάμπον εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ ἐραστοῦ μὴ ἱκανοποιούμενος, εἶ-
ναι θάλασσα τρεφομένη ἐκ τῶν δακρύων
τοῦ ἐρῶντος. Τὶ ἄλλο εἶναι ἀκόμη; ἐγέ-
μυθος τρέλα, πικρία πνίγουσα, ἡδύτης ὑπο-
στηρίζουσα ἡμᾶς, ἀγωνία καὶ χρά! χάρη,
ἐξάδελφε. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ.)

BENBOΛΙΟΣ.—Μίαν στιγμὴν. Ἄφησέ με
νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Θὰ δυσκολευθῇς νὰ μὲ ἀ-
κολουθήσῃς. Ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἡξεύρω ποῦ
εἶναι. Ζήτησέ τον, εὔρε τον ἐὰν δύνασαι.
Εἶναι ἀπών.

BENBOΛΙΟΣ.—Ἄς ὁμιλήσωμεν σπου-
δαίως ποῖαν ἀγαπάτε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Σπουδαίως; Θέλεις νὰ
κλαύσω;

BENBOΛΙΟΣ.—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ἄρ-
κεῖ νὰ ὁμιλήσῃς ὡς ἄνθρωπος ἔχων τὸ λο-
γικόν του.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Θὰ ἦμαι σοβαρὸς καὶ λογι-
κὸς ὅσον θέλετε· σοβαρὸς ὡς ἂν ἦμην εἰς
τὴν κλίνην τοῦ θανάτου λογικὸς, ὡς ἂν
συνέταπτον τὴν διαθήκην μου. Σὲ λέγω λοι-
πὸν σπουδαίως, ἐξάδελφε, ὅτι ἀγαπῶ μίαν
γυναῖκα.

BENBOΛΙΟΣ.—Σχεδὸν τὸ εἶχα μαν-
τεύσει.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἴσθε μάντις, ἐξάδελφε.—
Προσθέτω ὅτι εἶναι ὡραία.

BENBOΛΙΟΣ.—Ὡραῖος λόγος διὰ νὰ ἀ-
ποθάνῃ τις ἀπὸ θλίψιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐν τούτοις αὐτὴ τὴν ὁποίαν
ἀγαπῶ δὲν τιτρώσκεται ὑπὸ τῶν βελῶν τοῦ
ἔρωτος, εἶναι φρούριον ἀπόρρητον, ὁπλισμὸς
ἀδιαπέρχστος, ἀρετὴ σιδηρόφρακτος, ψυχὴ
Ἀρτέμιδος. Δὲν πολιορκεῖται οὔτε διὰ λέ-
ξεων ἐρωτικῶν, οὔτε διὰ βλεμμάτων περι-
παθῶν, οὔτε ἀνοίγει τὸ στήθος της εἰς τὸν
χρυσὸν ὅστις δελεάζει τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς
ἀγγέλους. Ὡ Ῥοζαλίνα, τοσοῦτον πλουσία
ὑπὸ θελγῆτρων, θὰ ἀποθάνῃς πτωχὴ ἀπὸ
ἔρωτα, καὶ ἡ καλλονὴ σου θὰ συναποθάνῃ
μετὰ σοῦ.

BENBOΛΙΟΣ.—Ὡρκίσθη λοιπὸν νὰ ζήσῃ
καὶ νὰ ἀποθάνῃ παρθένος;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὡρκίσθη, καὶ διὰ τοῦ τρόπου

τούτου καταστρέφει ἀνωφελῶς τὰ θέλγη-
τρά της. Ὡ ὡραιότατη καὶ αὐστηροτάτη
‘Ροζαλίνα! Ἄγγελε τὸν ὅποιον περιμένει ὁ
οὐρανός, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ εὐδαιμονία θὰ
μὲ φέρῃ εἰς ἀπελπισίαν, ὠρκίσθης νὰ μὴ ἀ-
γαπήσης ποτέ! ἀπαίσιος ὄρκος τὸν ὅποιον
ζῶν ἄνθρωπος ἐπαναλαμβάνει καὶ ὅστις μὲ
φονεύει ζῶντα.

BENBOΔΙΟΣ.— Ἀκουσον, φίλε, ἀκολού-
θησον τὴν συμβουλὴν μου· λησμονήσον αὐ-
τὴν τὴν γυναῖκα.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὡ! διδάξόν με πῶς νὰ τὴν
λησμονήσω.

BENBOΔΙΟΣ.— Ἀπόδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς
τὰ βλέμματά σου. Ἰδὲ ἄλλας καλλονάς.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Καλὸν μέσον διὰ νὰ τὴν ἀ-
γαπήσω περισσότερον καὶ νὰ τὴν εὐρῶ ὡ-
ραιότεραν. Τὰ εὐτυχῇ ταῦτα προσωπεῖα,
ἡξέυρεις, τὰ προσωπεῖα ταῦτα τῶν ὁποίων
τὸ μακρὸν φίλημα ἀναπύεται ἐπὶ ἐρυθρῶν
παρειῶν, δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἄλλο τι ἢ
νὰ ἀναπλῶσιν ἡμῖν τὴν δροσερότητα καὶ
τὴν λάμψιν τὰς ὁποίας ἀποκρύπτει ὁ ἔθενος
αὐτῶν. Ἡ δυσμορφία μάλιστα θὰ μοῦ ἐνθυ-
μίζῃ τὴν ‘Ροζαλίαν. Λησμονεῖ ποτε ὁ τυ-
φλὸς τὸν θησαυρὸν τὸν ὅποιον ἀπώλεσε, τὰ
θαυμάσια τὰ ὅποια ἀπῆλαυσε; Ποτέ! Δεῖ-
ξόν μοι τὴν ὡραιότεραν ἐρωμένην· ἡ καλ-
λονή της θὰ μοὶ ἀναμνήσῃ ὅτι ἡ ‘Ροζαλίνα
εἶναι ἐτι μᾶλλον ὡραία.— Χαῖρε, ἐξάδελφε·
δὲν εἶσαι τόσο μὲγας διδάσκαλος διὰ νὰ
μὲ διδάξῃς νὰ λησμονήσω.

BENBOΔΙΟΣ.— Νὰ ἀποθάνω ἐπὶ ψάθης
ἐὰν δὲν ἀγοράσω αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην διὰ
νὰ σὲ τὴν διδάξω. (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β’.

Ὁδός.

(Εἰσέρχεται ὁ Καπούλετος, ὁ Πάρις καὶ
εἰς ὑπηρετίης.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Ὁ Μοντέγος καὶ ἐγὼ
ὑπαγόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν. Νομίζω
ὅμως ὅτι γέροντες ὡς ἡμεῖς δὲν θὰ ᾔτο
δύσκολον νὰ μένωμεν ἥσυχοι.

ΠΑΡΙΣ.— Ἀμφότεροι ἀπολαύετε κοινοῦ
σεβασμοῦ, καὶ εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἐπὶ το-
σαῦτα ἔτη διάκισθε ἐν διχονοίᾳ. Ἀλλ’ εἰ-

πέτε μοι, κύριε, ποίαν ἐκθασιν ἔτυχεν ἡ αἰ-
τησίς μου;

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.— Δὲν δύναμαι νὰ σὰς
ἀπαντήσω ἢ ἐπαναλαμβάνων ὅσα σὰς εἶπον
ἤδη. Ἡ θυγάτηρ μου εἶναι πολὺ νέα, δὲν
συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὸ δέκατον τέταρτον
ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ἀγνοεῖ τὸν κόσμον.
Ἀφήσατε νὰ παρέλθωσι δύο ἔτη καὶ τότε
σκεπτόμεθα περὶ τοῦ γάμου της.

ΠΑΡΙΣ.— Ὑπάρχουσιν ἄλλαι αἵτινες, καί-
τοι νεώτεραι, εἶναι ὅμως εὐτυχεῖς μητέρες.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.— Ναὶ, ἀλλ’ ἐκεῖναι αἵ-
τινες τοσοῦτον προῶρως καθίστανται μη-
τέρες τάχιστα καταστρέφονται. Ἡ γῆ κατε-
βρόχθισεν ὅλας μου τὰς ἐλπίδας, ἡ Ἰουλία
εἶναι ἡ τελευταία χαρὰ τοῦ οἴκου μου, ἡ
τελευταία ἐλπίς μου, ἡ περιλημμένη θυγά-
τηρ μου. Ἀλλὰ προσφέρατε αὐτῇ τὸν ἐρω-
τά σας, εὐγενῇ Πάρι, ἐλύσατε τὴν καρδίαν
της· ἡ συγκρατάθεσίς μου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς
ἐκλογῆς της· ἐὰν τῇ ἀρέσετε καὶ σὰς δεχθῇ,
σὰς τὴν δίδω εὐχαρίστως. Ἀπόψε δίδω με-
γάλην ἐορτὴν, ἐπίσημον ἐορτὴν τὴν ὁποίαν
πρὸ πολλῶν χρόνων συνειθίζω νὰ δίδω· ἐ-
κάλεσα εἰς αὐτὴν ὅσους ἀγαπῶ. Ἐὰν θέ-
λετε νὰ λάβετε μέρος, θὰ ᾔσθε ὁ μᾶλλον
εὐπρόσδεκτος. Εἰς τὴν πτωχικὴν μου οἰ-
κίαν θὰ ἰδῇτε ἄπειρα γῆνα ἄστρα ἀμυ-
ροῦντα τὴν λάμψιν τῶν οὐρανίων ἀστέρων.
Ἐλθετε νὰ ἀναμιχθῇτε μὲ τὰ ζῶντα ταῦτα
ἄνθη, μὲ τὸ θῆλυ καὶ φιλόγελον πλῆθος,
μὲ τοὺς δροσεροὺς τούτους κάλυκας τῶν ὁ-
ποίων μόλις διανοίγεται ἡ καλλονή. Θὰ
ἀπολαύσετε ἀπόψε παρ’ ἐμοὶ τὴν αὐτὴν ἐ-
κείνην ἡδονὴν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ
ζωηροὶ νεανῖαι ὅταν ὁ εὐσταλὴς ἀπρίλιος
ἔλθῃ κατόπιν τοῦ χωλοῦ χειμῶνος. Ἐλθετε νὰ
ἰδῇτε ὅλας τὰς νεκράς καὶ μυροβόλους αὐτάς
γυναῖκας, νὰ τὰς ἀκούσετε ὅλας, καὶ ἀγαπή-
σατε ἐκείνην ἣτις σὰς φανῇ μᾶλλον ἀξία. Ἡ
Ἰουλία μου θὰ ᾔναι μεταξὺ αὐτῶν. (Πρὸς ἓνα
ὑπηρετήν.)—Ἐ! σὺ, ἔλα εἰδῶ. (Τῷ ἐγχειρί-
ζει κατάλογον.) Θὰ διατρέξῃς τὴν πόλιν
καὶ θὰ εὕρῃς ὅλα τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων τὰ
ὀνόματα εἶναι ἐδῶ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλο-
γον· θὰ τοῖς εἰπῇς ὅτι ἡ οἰκία μου εἶναι
ἀνοικτὴ, ὅτι τοὺς περιμένει καλὴ ὑποδοχὴ
καὶ νὰ τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν μου. (Ἐξέρχε-
μαι μετὰ τοῦ Πάριδος, καὶ ἀφίνει μόνον τὸν
ὑπηρετήν μὲ τὸν κατάλογον εἰς τὴν χεῖρα.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλὸ κι' αὐτό! Ὁ ἀφέντης μου εἶπε: νὰ εὕρῃς ὅλα τὰ ἄτομα τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ἐδῶ εἰς αὐτὸν τὸν κατάλογον. Ἀλλ' εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ καθένας πρέπει νὰ περιορίζεται εἰς ἐκεῖνο ποῦ ξεύρη. Ὁ ζωγράφος εἰς τὴν βελόνα, ὁ ῥάφτης εἰς τὸ πινέλο, ὁ τσαγκάρης εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὁ ψαράς εἰς τὴν πῆχυν. . . . Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ πὸ δικό μου τὸ ἐπ' ἀγγελμα δὲν εἶναι μὰ διαβάξω καὶ νὰ γράφω. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαυθάνω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά. Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω κανένα σοφὸν διὰ νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσῃ. Θὰ ἰδοῦμε. . . . θὰ ἰδοῦμε. . . .

(Εἰσέρχεται ὁ Βενβολίος καὶ ὁ Ῥωμαῖος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὸ πῦρ, φίλε, κατευνάζεται διὰ τοῦ πυρός· ἡ λύπη θεραπεύεται ὅταν βλέπῃ ἄλλην λύπην μεγαλειτέραν· ἴστασαι ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους καὶ σκοτοδινίης· στρέψον καὶ θὰ ἰδῇς καθαρὰ. Τὸ ἐν δεινὸν θεραπεύεται διὰ τοῦ ἄλλου· τὸ δηλητήριον τὸ ὅποιον ἔπιες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπληρώθη ἡ καρδίᾳ σου, ἐξαφάνισον διὰ νέου ἔρωτος, διὰ νέου δηλητηρίου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ζήτω τὸ ἀρνόγλωσσον!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὸ ἀρνόγλωσσον; Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐννοῶ ὅτι εἶναι καλὸν διὰ τὰς θλάσεις τῶν μελῶν.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Καλὰ μήπως εἶσαι τρελός;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ὅχι ἐντελῶς· ἀλλὰ φέρω πολὺ θαρρείας· ἀλύσσεις· δὲν τρώγω πλέον, δὲν κοιμοῦμαι πλέον, ὑποφέρω, βασανίζομαι καὶ. . . . (Ὁ ὑπηρέτης κρατῶν τὸν κατάλογον, πλησιάζει τὸν Ῥωμαῖον.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Καλημέρα, παληκάρι μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονῇ, ἀφέντη. . . . Μὲ συμπάθειο, ἡξεύρετε νὰ διαβάσετε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Γνωρίζω ἐκ στήθους ὅλον τὸ ἀλφάβητον τῶν θλίψεών μου.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Δὲν ἔχει κανένας ἀνάγκην ἀπὸ βιβλία διὰ νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ ἀλφάβητον. . . . Ἀλλὰ, χωρὶς χωρατὰ, εἴμπορεῖτε νὰ διαβάσετε ὅ,τι ἰδῇτε;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Μάλιστα, ἐὰν γνωρίζω τὴν γλῶτταν καὶ τὸ γράψιμον.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Μὲ περιπαίξετε. Ἔχετε ὑγείαν. (Κινεῖται διὰ νὰ ἀναχωρήτῃ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Στάσου, παληκάρι, ἡξεύρω νὰ ἀναγινώσκω. (Ἀναγινώσκει.) «Ὁ κύριος Μαρτῖνος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του. . . . ὁ κόμης Ἀνσέλμος μετὰ τῶν ὀραίων ἀδελφῶν του. . . . ἡ χήρα τοῦ Βιτρουβίου. . . . ὁ κύριος Πλακέντιος μετὰ τῶν ἀξιειστάτων ἀνεψιῶν του. . . . ὁ Μερκούτιος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βαλεντίνου. . . . ὁ θεῖός μου Καπουλέτος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του· ἡ ὀραία ἀνεψιά μου Ῥοζαλίνα. . . . ἡ Λιβία. . . . ὁ κύριος Βαλέντιος μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου του Τυπάλδου. . . . ὁ Λούκιος μετὰ τῆς ζωῆς Ἑλένης. . . .» (Ἐπιστρέφει τὸν κατάλογον εἰς τὸν ὑπηρέτην.) Ὀραία συναναστροφή ἀληθῶς! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα εἶναι προσκεκλημένα; . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Εἰς χορὸν;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἰς χορὸν;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ὅπου θὰ ὑπάρχῃ καὶ γεῦμα;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἀλλ' εἰς ποῖον μέρος;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀποτείνω πρώτην.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Τώρα ὅπου δὲν μὲ τὸ ἐρωτᾶτε θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Ὁ κύριός μου εἶναι ὁ γέρον Καπουλέτος, ὁ πλούσιος καὶ εὐγενής Καπουλέτος. Ἐὰν δὲν ἦσθε ἀπὸ τοὺς Μοντέγους, ἐλάτε ἀφόβως νὰ διασκεδάσετε. Χαίρετε, κύριοί μου. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς πολυχρονῇ!

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Εἶναι ἡ ἐπίσημος ἐορτὴ τῶν Καπουλέτων. Ἡ ἀγαπητὴ σου Ῥοζαλίνα εἶναι προσκεκλημένη καὶ ὅλαι αἱ θαυμαζόμεναι καλλοῦνται τῆς Βερόννης θὰ ἦναι μετ' αὐτῆς. Ἵπαγε, καὶ διὰ δέμματος ἀπαθοῦς σύγκρινον αὐτὴν μὲ ἄλλας γυναῖκες τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δείξω· τότε θὰ ἰδῇς ποῖον εἶναι τὸ εἶδωλόν σου, καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι πλησίον αὐτῶν ὁ κύκνος σου εἶναι ἱεράξ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου πιστεύσωσιν εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι οἱ τασάκις πληρωθέντες δακρύων προδώσωσι τὴν ἱερὰν λατρείαν τῆς καρδίας μου, ἃς καῶσιν. Ἄλλη γυνὴ ὀραιότερα τῆς Ῥοζαλίνης! Ὁ ἥλιος ὁ βλέπων τὰ πάντα,

οὐδέποτε εἶδεν ὁμοίαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Τὴν νομίζεις ὡραίαν διότι αὐτὴν μόνην βλέπουσιν αἱ ὀφθαλμοί σου, διότι αὐτὴ μόνη σταθμίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου· ὅλλὰ θέσον εἰς τὴν κρυσταλλίνην ταύτην στάθμην τὴν καλλονὴν τῆς ἀγαπητῆς σου καὶ τὴν καλλονὴν ἄλλης τινὸς νεάνιδος τὴν ὁποίαν θὰ ἰδῶμεν ἀκτινοβολοῦσαν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, καὶ ἐκείνη ἥτις σοὶ φαίνεται ἤδη τόσον ὡραία, θὰ σοὶ φανῇ σχεδὸν μετρία.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναί, θὰ ὑπάγω, ὅχι διὰ νὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σου, ἀλλὰ διὰ νὰ θαυμάσω τὴν λατρείαν τῆς καρδίας μου.
(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.
(Ἐισέρχονται ἡ κυρία Καπουλέτου καὶ ἡ Τροφός.)

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Παραμάννα, ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου· ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἀλήθεια, μὰ τὴν παρθενιά μου ὅταν ἤμουν δεκαοκτὼ χρόνων, τὴν ἐφώναζα. Ἰουλίτσα! ἀρνάκι μου! πουλάκι μου! Ἰουλίτσα! Ποῦ νὰ ἦναι καὶ δὲν φαίνεται; Ἰουλίτσα!

(Ἐισέρχεται ἡ Ἰουλία.)

ΙΟΥΛΙΑ.—Ποῖος μὲ φωνάζει;

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἡ μητέρα σας.

ΙΟΥΛΙΑ.—Μήτηρ, ἰδοὺ ἐγώ. Τί μὲ θέλετε;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Τώρα θὰ σὲ τὸ εἰπῶ. (Πρὸς τὴν τροφόν.) Παραμάννα, ἄφησέ μας μίαν στιγμὴν· ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν μυστικά.—Ἄλλ' ὅχι, ἐπίστρεψε, παραμάννα, εἴμπορεῖς νὰ μᾶς ἀκούσης. Ἠξεύρεις ὅτι ἡ Ἰουλία μου εἶναι μεγάλη πλέον.

ΤΡΟΦΟΣ.—ὦ! τὸ ἡξεύρω καλὰ· ἡξεύρω τὰ χρόνιά της. Εἴμπορῶ νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ χωρὶς νὰ λαθέψω μήτε ἓνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Εἶναι σχεδὸν δεκατεσσάρων ἐτῶν.

ΤΡΟΦΟΣ.—Τὸ λοιπὸν, τὸ δεῖλι τοῦ ἀγίου Πέτρου, μήτε περισσότερο μήτε ὀλιγώτερο, θὰ ἔχῃ σωστὰ δεκατέσσαρα χρονάκια. Εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴ Σωσάννα μου, ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀναπαύσῃ! Σᾶς ἔλεγα τὸ λοιπὸν ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἀγίου Πέτρου θὰ κλείσῃ τὰ δεκατέσσερα,

μήτε περισσότερο μήτε ὀλιγώτερο. Ἐνθυμούμαι σὺν νὰ ἦταν ἐχθές. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ ἕως τώρα δὲν ἐπέρασαν ἑνδεκα χρόνια; . . . Ναί, ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἀπόκοψαν, τὸ θυμούμαι καλά. Εἶχα τρέψει μὲ ἀψηφιά τὴν ῥῶγαν τοῦ θυζοῦ μου καὶ ἐστεκόμην εἰς τὸν τοῖχον ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστερίωνα. Ὁ ἀρέντης καὶ ἡ εὐγενεῖα σας ἐλείπατε εἰς τὴν Μάντουαν. Ἐγὼ δὲν ξεχνῶ τίποτε. Σᾶς ἔλεγα τὸ λοιπὸν ὅτι ἐστεκόμην εἰς τὸν ἥλιον ἀποκάτω ἀπὸ τὸν περιστερίωνα καὶ ἔδιναν τὸ θυζί μου εἰς τὴν μικρὴ. Χὰ, χὰ, χὰ, νὰ τὴν βλέπατε ὅταν ἔβαλε τὴν ῥῶγαν στό στόμα της καὶ τῆς ἐφάνηκε πικρὴ πῶς ἐστράβωσε τὰ χεῖλιά της καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Κατ' ἐκείνη τὴν στιγμὴν νὰ ὁ περιστερίωνας καὶ ἀρχίνητε νὰ τρέμῃ. Ἐμένα τότε ὅπου μὲ πιάσης, ἔφυγα χωρὶς νὰ ἰδῶ πίσω μου. Καθὼς σᾶς ἔλεγα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἑνδεκα χρόνια, καὶ θυμούμαι ποῦ ἐπεριπατοῦσε μονάχη της καὶ ἔτρεχε εἰς τὴν αὐλὴν σὺν εὐμορφον κοριτσάκι· ὅπου ἦταν· θυμούμαι μάλιστα ποῦ τὴν παραμονὴ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Τότε ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου, ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ . . . ὁ μακαρίτης ὁ ἀνδρας μου τὸ λοιπὸν ποῦ ἀγαποῦσε πάντα νὰ γελᾷ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπε: «Ἔτσι πέφτεις, Ἰουλίτσα; Ὅτ' ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ ἀνάσκελα ὅταν μεγαλώσης, δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου;» Τότε ἡ μικρὴ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί*. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ εἰπῇ *ναί*! Ἐκατὸ χρόνια νὰ ζήτῃ πάντοτε θὰ τὸ θυμούμαι.—*Δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου;*—Καὶ ἡ μικρὴ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί*.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Σιῶπα, παραμάννα, ἀρκοῦν αἱ φλυαρίαι.

ΤΡΟΦΟΣ.—Μάλιστα, κυρά μου, μάλιστα. Ἀλλὰ γελῶ ἀκόμη ὅταν τὸ θυμούμαι. Ἀκούς νὰ σταθῇ καὶ νὰ εἰπῇ *ναί*! Καὶ ὁμοῦς σᾶς βεβαιώνω ὅτι εἶχε φούσκωμα εἰς τὸ μέτωπο, φούσκωμα τρομερὸ, ἴσιο μὲ ἓνα αὐγὸν περιστεριοῦ καὶ ἐκλαυσε· ἄχ! νὰ τὴν ἐβλέπετε πῶς ἐκλαιγε:—Ἔτσι πέφτεις, Ἰουλίτσα; τῆς εἶπε ὁ ἀνδρας μου· θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ πέφτῃς καὶ ἀνάσκελα ὅταν μεγαλώσης· δὲν εἶναι ἀλήθεια, κόρη μου; Τότε

ἡ μικρὴ ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ τοῦ εἶπε: *Ναί!*

ΙΟΥΛΙΑ.—Σιῶπα πλέον, παραμάνα, σὲ παρακαλῶ καὶ ἐγώ.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἐτελείωσα, ἐτελείωσα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονῇ, Ἰουλίτσα μου. Ἡ σου νὰ τὸ πλέον νόστιμον παιδί τὸ ὅποιον ἐβύζαξας εἰς τὴν ζωὴν μου ἡ μόνη μου εὐχὴ εἶναι νὰ ζήσω διὰ νὰ σὲ ἰδῶ ὑπανδρευμένη.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Περὶ γόμου ἴσια ἴσια πρόκειται. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Ἰουλία, κόρη μου, εἰπέ με σοῦ ἀρέσει ὁ γάμος ἢ ὄχι;

ΙΟΥΛΙΑ.—Δὲν ὠνειρεύθην ἀκόμη τὴν τριαύτην τιμὴν, μητέρα μου.

ΤΡΟΦΟΣ.—Τιμὴν! εἶδες ἐκεῖ ἀπάντησι! ἐν δὲν ἤμουν παραμάνα σου θὰ ἔλεγα ὅτι μαζὴ με τὸ γάλα ἐβύζαξες καὶ τὴν σοφίαν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Λοιπὸν, κόρη μου, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν περὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς. Ἐχομεν ἐδῶ, εἰς τὴν Βερόνην, ἀξιοσεβάστους κυρίας καὶ μητέρας πολὺ νεωτέρας ἀπὸ σέ. Εἶχα σχεδὸν τὴν ἡλικίαν σου ὅταν ἔγινα μήτηρ, καὶ σὺ ἀκόμη εἶσαι κόρη. Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶμεν ὁμῶς, ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος Πάρις σὲ ζητεῖ διὰ σύζυγον.

ΤΡΟΦΟΣ.—Λαμπρὸς ἄνθρωπος, νέα μου Κυρία . . . ἄνδρας, καὶ τί ἄνδρας! Ἡ Βερόνη δὲν ἔχει δύο σὰν κι' αὐτόν.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Εἶναι τὸ ἄνθος τῶν εὐπατριδῶν τῆς Βερόνης.

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἀληθινὸ ἄνθος! . . . λαμπρὸν ἄνθος!

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Τί λέγεις, Ἰουλία; θὰ δυνηθῇς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; Ἀπόψε θὰ τὸν ἰδῇς εἰς τὴν ἐορτὴν μας· παρατήρητέ τον προσεκτικῶς, ἐρεῦνησον τὸ πρόσωπόν του· ἀνοίξον τὸ νέον τοῦτο διὰ σὲ βιβλίον τοῦ ὁποίου τοὺς χαρακτήρας ἐχάραξεν ἡ καλλονὴ, ὅπου ἡ ἡδονὴ εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἔρωτος, τοῦ ὁποίου θὰ σοὶ ἀνοίξῃ τὰς σελίδας ὁ γάμος, τοῦ ὁποίου τὸ σχόλιον θὰ σοὶ προσφέρωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πάριδος καὶ τὸ ὅποιον σὲ μόνον περιμένει διὰ νὰ τὸ καλλύνης· εἶναι βιβλίον πολὺτιμον ἔχον ἀνάγκην βιβλιοδέτου. Εἴθε ἡ ἀξία αὐτοῦ νὰ τιμηθῇ καὶ τὴν θυγατέρα μου καθὼς αἱ κεχρυσωμένοι σελίδες τοῦ συγγραφέως τι-

μῶσι τὴν ἐργασίαν τοῦ βιβλιοδέτου, καὶ καθιστῶσι στιλπνοτέραν τὴν χρυσὴν πόρπην του. Ἐκλεξὸν λοιπὸν αὐτόν, Ἰουλία· λάβε αὐτόν, θὰ συμμερισθῇς ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν θὰ γάσῃς τίποτε.

ΤΡΟΦΟΣ.—Νὰ χάσῃ; ἐξ ἐναντίας θὰ πάρῃ. Αἱ ὑπανδρευμένοι γυναῖκες πάντοτε πέρνουν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Ἄ; ἴδωμεν. Σοῦ ἀρέσει, Ἰουλία, αὐτὴ ἡ πρότασις;

ΙΟΥΛΙΑ.—Μητέρα μου, ἐὰν ἀρχῇ νὰ ἰδῶ διὰ νὰ ἀγαπήσω, θὰ ὑπακούσω· ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ κλίσσις μου θὰ ὁδηγοῦνται παρ' ὑμῶν, καὶ δὲν θὰ ἴδωσι μακρότερον παρ' ὅσον διατάξετε.

(Εἰσέρχεται εἰς ὑπηρέτης.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Κυρία, ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἐφθασαν, τὸ δεῖπνον εἶναι ἑτοιμον καὶ σὰς περιμένουν· ζητοῦν τὴν δεσποινίδα, καὶ καταρῶνται τὴν τροφὴν εἰς τὸ μαγειρεῖον· ὅλοι περιμένουν. Πρέπει νὰ τρέξω διὰ νὰ ὑπηρετήσω· κυρία, ἐλάτε γρήγωρα, σὰς παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΥ.—Σὲ ἀκολουθῶ. Ἰουλία, ὁ κόμης Πάρις σὲ περιμένει.

ΤΡΟΦΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Πήγαινε, κόρη μου, πήγαινε!—πήγαινε νὰ εὕρῃς ἡμέρας εὐτυχεῖς . . . καὶ νύκτας ἐπίσης εὐτυχεῖς.

(Εἰσέρχονται.)

Μετάφρασις

Α. Σ.

Π. Κ.

oooooooooooo

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΒΕΕΤΧΟΦΕΝ

ΣΚΟΤΕΙΝΗΝ τινὰ τοῦ νοεμβρίου ἐσπέραν τοῦ ἔτους 1805 ἐβάδιζεν ἀνὴρ τριάκοντα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης κρέπτων τὸ στερρὸν ἀνάστημά του διὰ τοῦ πολυπτύχου ἐπανωφορίου του, καὶ τὸ ὑψηλὸν μέτωπον, τὸ ὅποιον ἔφερε τὸν τύπον τῆς μεγαλοφυΐας, διὰ τοῦ πλατυχεύλου πύλου του, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ἀναγνωρισθῇ.

Ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ Πράτερ, πρὸς τὸ ἐπορεύετο, τόσον ἐπετάχυνε τὸ βῆμά του, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ μᾶλλον ἐνδιαφέροντος καὶ ἐκφραστικοῦ παρὰ ὥραίου καὶ ἐπαγωγ.